

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 3 sierpnia 2018 roku wnioskodawca A. K. (1) domagał się stwierdzenia, że nabył przez zasiedzenie z dniem 8 września 2017 roku własność nieruchomości o powierzchni 7,81 ha, położonej w miejscowości M. (działki o nr (...)) dla których Sąd Rejonowy w (...) IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

Uczestnik Skarb Państwa – Starosta (...) wskazał, że Decyzją Wojewody (...) z dnia 8 sierpnia 2018 roku (...) Gmina G. nabyła z dniem 1 lipca 2000 roku z mocy prawa nieruchomość rolną, położoną w obrębie gruntów miejscowości M., działki (...) o łącznej powierzchni 7,8100 ha.

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2019 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania Gminę G..

Pismem z dnia 14 marca 2019 roku uczestniczka Gmina G. wskazała, że nie kwestionuje okoliczności faktycznych wskazanych we wniosku.

Postanowieniem z dnia 22 lipca 2019 roku Sąd wezwał do udziału w charakterze uczestników postępowania A. K. (2), siostrę wnioskodawcy i T. F..

W odpowiedzi na wniosek uczestnik T. F. wniósł o jego oddalenie w zakresie działek nr (...) wskazując, że w zakresie ww. nieruchomości uczestnik T. F. posiada je od 1987 roku do chwili obecnej.

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2019 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania I. K., żonę wnioskodawcy.

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2020 roku wezwano do udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania E. K. (1), siostrę wnioskodawcy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

E. K. (2) był do 8 września 1987 roku właścicielem nieruchomości składającej się z działek o nr (...), o łącznej powierzchni 7,81 ha, dla których Sąd Rejonowy w G. IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

Dowód: odpis z KW (...) k. 8-11, mapa ewidencji i gruntów k. 12-17.

Umową z dnia 10 lutego 1987 roku T. F. wydzierżawił od E. K. (2) działki nr (...).

Dowód: umowa dzierżawy k. 219

E. K. (2) zmarł 8 września 1987 roku.

Dowód: odpis skrócony aktu zgonu k. 231.

W chwili śmierci E. K. (2) w domu położonym na działce nr (...) mieszkali A. K. (3) i D. K. (1) wraz z dziećmi A. K. (1), A. K. (2) i E. K. (1).

Dowód: przesłuchanie A. K. (1) w charakterze strony k. 221v-222v

Umową dzierżawy z 17 września 1995 roku, A. K. (3) i D. K. (2) oddali w dzierżawę na okres 10 lat K. Ł. działki nr (...).

Dowód: umowa dzierżawy k. 131

Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2015 roku w sprawie sygn. akt (...) Sąd Rejonowy w (...) stwierdził, że spadek po E. K. (2), zmarłym 8 września 1987 roku w K., ostatnio stale zamieszkałym w M. na podstawie ustawy nabył Skarb Państwa wraz z wchodzącym w skład spadku gospodarstwem rolnym.

Dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w (...) z dnia 20 sierpnia 2015 roku w sprawie sygn. akt (...), k. 233

Decyzją Wojewody (...) z dnia 8 sierpnia 2018 roku (...) Gmina G. nabyła z dniem 1 lipca 2000 roku z mocy prawa nieruchomości rolną położoną w obrębie gruntów miejscowości M., działki (...) o łącznej powierzchni 7,8100 ha, stanowiące własność Skarbu Państwa na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w (...) z dnia 20 sierpnia 2015 roku. Na działce oznaczonej numerem (...) o powierzchni 0,2200 ha posadowiony jest budynek mieszkalny nr (...), w którym zameldowanych jest 6 osób.

Dowód: pismo z UM G. z dnia 8 stycznia 2019 roku k. 84, Decyzja Wojewody (...) z dnia 8 sierpnia 2018 roku (...) k. 92

Za działki nr (...) położone w obrębie miejscowości M. płatnikiem podatku od nieruchomości w latach 2011-2012 był T. F.. Za działki nr (...) położone w miejscowości M. płatnikiem w latach 2013-2019 był T. F.. Działki nr (...) uprawiane są obecnie przez T. F..

Dowód: pismo z UM G. z dnia 30 lipca 2019 roku k. 139, zeznania świadka E. S. k. 165-165v

Działki nr (...) są użytkowane przez A. K. (4) od roku 2015-2016, za zgodą A. K. (1). Nie jest znane przeznaczenie i sposób korzystania z działki nr (...).

Dowód: zeznania świadka A. K. (4) k. 116v-117

Wyrokiem z dnia 2 lutego 2016 roku w sprawie sygn. akt(...) Sąd Rejonowy w (...) w sprawie A. K. (1) oskarżonego o to, że w dniu 08 grudnia 2013 roku w miejscowości M. dokonał zniszczenia mienia poprzez umyślne przeoranie zasianej pszenicy ozimej na polu o areale 2,13 ha powodując straty w wysokości 1492 złote na szkodę T. F. tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w pkt. I uznał oskarżonego A. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 288 § 1 kk i za to, na podstawie art. 288 § 1 kk przy zast. art. 37a kk wymierzył oskarżonemu karę 100 dziennych stawek grzywny, wysokość jednej stawki ustalając na kwotę 10 złotych; w pkt. II na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego A. K. (1) obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. F. kwoty 1 492,00 zł. Apelacja od ww. wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) z dnia 8 lipca 2016 roku, sygn. akt (...).

Dowód: Wyrok Sądu Rejonowego w (...) z dnia 2 lutego 2016 roku w sprawie sygn. akt(...) k. 268, wyroki Sądu Okręgowego w (...) z dnia 8 lipca 2016 roku, sygn. akt (...) k. 274.

Wyrokiem z dnia 2 lutego 2016 roku w sprawie sygn. akt (...) Sąd Rejonowy w (...) w sprawie A. K. (1), oskarżonego o to, że w dniu 20 kwietnia 2012 roku w miejscowości M., dokonał zniszczenia mienia w postaci przeorania zasiewów jęczmienia jarego na gruncie rolnym o areale 5,82 ha, czym spowodował straty w łącznej wysokości 9 646,18 złotych na szkodę T. F., tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w pkt. I uznając, iż oskarżony A. K. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, który wyczerpuje znamiona występkę z art. 288 § 1 kk przyjmując, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk, art. 67 § 1 kk warunkowo umarzył postępowanie karne na okres próby 1 roku od dnia uprawomocnienia się wyroku oraz na podstawie art. 67 § 3 kk nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. F. kwoty 9 646,18 zł. Apelacja od ww. wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) z dnia 7 grudnia 2016 roku, sygn. akt (...).

Dowód: wyrok Sądu Okręgowego w (...) z dnia 7 grudnia 2016 roku, sygn. akt (...) z uzasadnieniem k. 255-267

Postanowieniem z dnia 6 września 2017 roku w sprawie sygn. akt (...) Sąd Rejonowy w (...) oddalił wniosek T. F. z udziałem Skarbu Państwa – Starosty (...) i A. K. (1) o zasiedzenie działek nr (...).

Dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w (...)z dnia 6 września 2017 roku w sprawie sygn. akt (...)

Na dzień 28 maja 2018 roku w nieruchomości położonej na działce nr (...), położonej w miejscowości (...), gmina G., zameldowani są: A. K. (3), A. K. (5), A. K. (1), I. K., E. K. (3), M. K.. I. K. jest żoną wnioskodawcy od 12 lat. Dom został przez A. K. (1) wyremontowany w zakresie małego i dużego pokoju. A. K. (1) kupił również materiały do naprawy dachu, wstawił nowe drzwi i okna. Nikt nigdy nie rościł sobie praw do zajmowanego przez I. K. i A. K. (1) domu. Małżonkowie posiadają wspólność ustawową. E. K. (1) wyprowadziła się z przedmiotowej nieruchomości w 1996 roku. A. K. (2) zmarła w 2008 roku. A. K. (3) zmarł przed nią.

Dowód: zaświadczenia z UM w G. z dnia 28 maja 2019 roku k. 126, przesłuchanie I. K. w charakterze strony k. 222v-223, przesłuchanie A. K. (1) w charakterze strony k. 221v-222v

Sąd zważył, co następuje:

Sąd oparł się na zeznaniach świadków, zeznaniach przesłuchanych w charakterze strony uczestników postępowania oraz na dowodach zgromadzonych w aktach, których wiarygodność nie była kwestionowana.

Wnioskodawca A. K. (1) był przesłuchiwany w sprawie dwukrotnie w charakterze strony. Zeznania cechował brak spójności oraz logiki. Sąd miał na względzie również zatajanie przez wnioskodawcę informacji co do użytkowania nieruchomości przez T. F. (Sąd sam musiał ustalić tę kwestię). W przeważającej części informacje przekazane przez stronę były niewiarygodne. Sąd odmówił wiary co do tego, że E. K. (2) był wujkiem wnioskodawcy (z orzeczenia tut. Sądu wynika brak pokrewieństwa), T. F. przegrał apelacje w Sądzie Okręgowym w (...) (nie prawdziwa informacja, w istocie uczestnik wygrał wszystkie sprawy z wnioskodawcą), dwa małe kawałki użytkuje A. K. (4) (w istocie A. K. (4) użytkuje trzy działki), rodzice używali pola jak E. K. (2) żył (przeciwnie temu umowa dzierżawy podpisana z T. F.), podpisał umowę z T. F. (umowy nie przedłożono), na ostatniej umowie podrobiono podpis jego siostry (umowy nie przedłożono), G. K. nie używał pola (A. K. (4) twierdzi, że używał i mu przekazał), T. F. płacił mu czynsz (brak dowodów). Jednocześnie A. K. (1) potwierdził, że T. F. płacił dzierżawę E. K. (2), co doprowadza do wewnętrznej sprzeczności jego zeznań, w których wcześniej wskazuje, że rodzice korzystali z gospodarstwa rolnego pozostawionego przez E. K. (2) od 1983 roku. Brak jakichkolwiek dowodów, by rodzice wnioskodawcy posiadali działki nr (...) przed 1996 rokiem. Wnioskodawca starał się przedstawić konstrukcję, zgodnie z którą G. K. nie uprawiał działek nr (...), ale w istocie wykonywał jego polecenia i wykonywał prace w interesie wnioskodawcy. Do odmiennych wniosków prowadzą jednak zeznania A. K. (4), a także samego G. K..

Duże rozbieżności cechowało zestawienie twierdzeń wniosku i zeznań E. K. (1), siostry wnioskodawcy. Wskazane różnice dotyczą wejścia w posiadanie przedmiotowej nieruchomości (zgodnie z twierdzeniem wniosku 1983 rok, według uczestniczki 1984 rok), żądań skierowany przez A. K. (1) do T. F. o wydanie gruntów (brak dowodów). Istotną okolicznością wskazaną przez E. K. (1) jest brak wydania A. K. (1) działek (...)/1 przez T. F. (k. 226v). Tym samym siostra wnioskodawcy potwierdziła, że A. K. (1) nigdy samoistnie nie posiadał ww. nieruchomości.

Na podstawie art. 610 § 1 k.p.c. do orzeczenia zasiedzenia stosuje się odpowiednio przepisy o stwierdzeniu nabycia spadku. W związku z tym, na podstawie stosowanych odpowiednio przepisów art. 670 k.p.c. i art. 677 § 1 k.p.c. sąd bada z urzędu, na rzecz kogo nastąpiło zasiedzenie i stwierdza nabycie własności przez zasiedzenie na rzecz osoby (osób), która spełniła przesłanki ustawowe do zasiedzenia, choćby była nim inna osoba niż te, które wskazali uczestnicy. Sąd nie jest zatem związany treścią wniosku o zasiedzenie i jest obowiązany badać z urzędu na czyją rzecz i kiedy nastąpiło nabycie własności przez zasiedzenie.

Stosownie do aktualnego brzmienia przepisu art. 172 k.c., którego zasadnicza treść – z wyjątkiem okresu zasiedzenia – nie uległa zmianie od daty wejścia w życie kodeksu cywilnego, posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny w dobrej

wierze, a po upływie lat trzydziestu choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Nabycie własności przez zasiedzenie następuje więc ex lege na skutek kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: samoistnego posiadania przedmiotu zasiedzenia przez podmiot niebędący jego właścicielem i upływu wskazanego w ustawie czasu. Długość tego terminu zależy od dobrej lub złej wiary w chwili nabycia posiadania. Zgodnie z art. 175 k.c. do biegu zasiedzenia stosuje się odpowiednio przepisy o biegu przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 176 § 1 i 2 k.c. jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania, obecny posiadacz może doliczyć do czasu, przez który sam posiada, czas posiadania swojego poprzednika. Jeżeli jednak poprzedni posiadacz uzyskał posiadanie w złej wierze, czas jego posiadania może być doliczony tylko wtedy, gdy łącznie z czasem posiadania obecnego posiadacza wynosi przynajmniej lat trzydzieści. Przepisy powyższe stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy obecny posiadacz jest spadkobiercą poprzedniego posiadacza.

Aktualna regulacja wprowadzająca odpowiednio 20 – i 30 – letnie terminy zasiedzenia własności nieruchomości wprowadzone zostały ustawą o zmianie kodeksu cywilnego z 1990 r. Obowiązujące od 1 stycznia 1965 r. przepisy kodeksu cywilnego w zakresie regulującym zasiedzenie ulegały wielokrotnie zmianom. Art. 172 k.c. w pierwotnym brzmieniu stanowił, iż posiadacz samoistny nieruchomości, który w chwili uzyskania posiadania był w dobrej wierze, nabywał własność nieruchomości już po upływie 10 lat posiadania, a posiadacz samoistny, który w chwili uzyskania posiadania był w złej wierze – po upływie 20 lat posiadania. Zgodnie zaś z art. 9 u.zm.kc ustawy nowelizacyjnej z 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321; dalej: u.zm.kc), regulującym kwestie międzyczasowe, do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się od tej chwili przepisy niniejszej ustawy.

Powództwo podlegało oddaleniu w zakresie działek nr (...) z uwagi na brak wykazania samoistnego posiadania nieruchomości, brak wykazania daty wejścia w posiadanie zarówno przez poprzednika prawnego wnioskodawcy, jak i przez samego wnioskodawcę, a przez to brak możliwości przyjęcia aktualizacji przesłanki upływu czasu (30 lat), koniecznej do stwierdzenia zasiedzenia.

Prowadzące do nabycia własności przez zasiedzenie posiadanie musi być posiadaniem samoistnym. Stosownie do treści art. 336 k.c. istotą posiadania samoistnego jest faktyczne władztwo nad rzeczą, wykonywane w takich granicach, w jakich uprawniony jest czynić to jej właściciel, a które wyznacza art. 140 k.c. Do przejawów posiadania o charakterze właścicielskim należą używanie rzeczy, czerpanie z niej pożytków, a także dysponowanie nią. Ustalenie czy posiadanie w danej sprawie ma charakter samoistny czy zależny następuje poprzez ocenę manifestowanych przez posiadacza i widocznych na zewnątrz przejawów władania rzeczą. Dokonywana ocena zawsze musi następować z uwzględnieniem szczegółowo ustalonych okoliczności konkretnego przypadku. Jako przejawy samoistnego posiadania nieruchomości wymienia się przykładowo ogrodzenie działki gruntu, jej zabudowanie lub zagospodarowanie w inny sposób, dbanie o jej utrzymanie w stanie niepogorszonym, czynienie innego rodzaju nakładów, pobieranie pożytków czy uiszczanie należnych od nieruchomości danin publicznych (por. postanowienie SN z dnia 12 lutego 2014 r., IV CSK 271/13, LEX nr 1444459). Nadto wskazać należy, iż posiadanie samoistne zachodzi nie tylko wtedy, gdy posiadacz jest przekonany, że przysługuje mu prawo własności, ale także wówczas, gdy wie, że nie jest właścicielem, ale posiada rzecz i włada nią tak, jakby był jej właścicielem (por. postanowienie SN z dnia 30 stycznia 2014 r., III CSK 133/13, LEX nr 1463868).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wnioskodawca nie dysponuje żadnymi dowodami na uiszczenie podatku od nieruchomości od przedmiotowych gruntów przyznając jednocześnie, że nigdy takiego podatku nie płacił. Na podstawie złożonych do akt dokumentów Sąd ustalił, że w latach 2011-2012 od działek nr (...) podatek opłacał T. F., natomiast w kolejnych latach T. F. opłacał podatek od działek nr (...).

Wnioskodawca wskazał, że działkę nr (...) użytkuje T. F. (k. 222), że nie kojarzy działki nr (...) (k. 222), nie kojarzy działki nr (...) i nie zna jej charakteru ani przeznaczenia i kojarzy ją jako jakąś działkę z lasem koło transformatorów (k. 222), nie kojarzy działki nr (...). Nie jest dla Sądu wiarygodne, aby samoistny posiadacz nieruchomości nie miał wiedzy, kto i w jaki sposób je użytkuje oraz jakie jest ich przeznaczenie. Wnioskodawca nawet nie wiedział, gdzie te nieruchomości są położone.

Tymczasem z zeznań świadka A. K. (4) wynika, że korzysta on z działek nr (...) za zgodą wnioskodawcy udzieloną 3-4 lata wstecz. W ocenie Sądu ww. zeznania nie świadczą o tym, by kiedykolwiek A. K. (1) posiadał ww. nieruchomości. Przede wszystkim wnioskodawca nie potwierdził ww. okoliczności podczas przesłuchania w charakterze strony. W zakresie działki nr (...) A. W. wskazał, że właścicielem był E. K. (2) i A. K. (1) chciał coś tam zrobić, ale T. F. to uniemożliwił (k. 117-117v), natomiast T. F. potwierdził fakt korzystania z działki nr (...). A. K. (4) zeznał, że działki objął po G. K., podczas gdy zdaniem A. K. (1) to G. K. pracował dla niego i uprawiał w jego imieniu pola. Z kolei świadek A. W. wskazał, że to matka A. K. (1) „(...) dawała to w dzierżawę. A. nic z nikim nie podpisywał”. Tym samym nie ma jednak żadnego przekonywującego dowodu, by kiedykolwiek zarówno rodzice wnioskodawcy, jak i sam wnioskodawca weszli w posiadanie ww. nieruchomości, poza gołosłownymi twierdzeniami wnioskodawcy. Sąd ustalił zatem, że działki nr (...), to pola uprawne użytkowane w chwili obecnej przez A. K. (4), natomiast A. K. (1) nigdy nie był ich posiadaczem.

Żaden ze świadków nie był jednak w stanie wskazać, kto użytkuje, gdzie znajduje się i jakie jest przeznaczenie działki nr (...). Sam wnioskodawca nie wie, co to za nieruchomość i gdzie się ona znajduje.

Jedynie działki, co do których wnioskodawca miał jakąkolwiek wiedzę, to: działka nr (...) (siedliskowa) oraz (...), których posiadaczem obecnie jest T. F.. W zakresie działki nr (...) wnioskodawca wskazał, że wszedł w jej posiadanie między 2011-2012 rokiem, jednak T. F. po 2012 roku odzyskał jej posiadanie nieruchomości. Świadek A. W. wskazał w kontekście A. K. (1) co do działki nr (...), że „jednego roku udało mu się objąć w posiadanie tego pola” (k. 117-117v). Potwierdził to przesłuchany w charakterze strony A. K. (1). Zgodnie zeznaniami świadka E. S. za właściciela przedmiotowych nieruchomości uznawany jest T. F., który od zawsze z nich korzystał. Na jedynie krótkotrwałe posiadanie przez ww. uczestnika spornych działek wskazują ponadto wyroki tut. Sądu o sygn. akt(...).

Wnioskodawca poza mapą ewidencji gruntów i budynków nie złożył żadnych dowodów co do charakteru, przeznaczenia i sposobu użytkowania działek nr (...). Tym bardziej wnioskodawca nie wykazał, by kiedykolwiek skutecznie wszedł w posiadanie ww. działek. Wnioskodawca nie zaoferował również dowodów w postaci chociażby zdjęć zwykłych lub satelitarnych, ani nawet nie był w stanie opisać ww. działek w zakresie położenia i przeznaczenia. Wnioskodawca nigdy przeciwko nikomu nie wytaczał powództw przed sądem w zakresie ww. działek, nigdy osobiście ich nie uprawiał, nie złożył żadnej pisemnej umowy dokumentującej nawiązanie stosunku cywilnoprawnego w zakresie ww. działek, nie brał udziału w żadnym postępowaniu administracyjnym w zakresie ww. działek, nie dysponuje żadną dokumentacją w zakresie ww. działek. Wnioskodawca nie jest również w stanie podać, jakie relacje łączyły go oraz jego rodziców z E. K. (2), którego nazywa „wujkiem”, według zeznań E. K. (1) jest to „stryj”, natomiast zgodnie z postanowieniem w przedmiocie spadku po E. K. (2), względem A. K. (1) i jego rodziców spadkodawca jest osobą obcą.

Nie ma żadnych dowodów wskazujących na to, kiedy i czy rodzice E. K. (2) weszli w posiadanie zarówno działek nr (...), jak i działek nr (...). Za gołosłowne Sąd uznał twierdzenia, jakoby rodzice wnioskodawcy zajęli nieruchomość należącą do E. K. (2) już w 1983 roku. Nie potwierdził tego żaden dowód, w tym zeznania świadków, z których wynika zajęcie nieruchomości położonej na działce nr (...) z chwilą śmierci E. K. (2). Jedynym istotnym dla rozstrzygnięcia dowodem opatrzonym datą w niniejszej sprawie była umowa dzierżawy z 17 września 1995 roku, gdzie wyraźnie wskazano oddanie przez A. K. (3) i D. K. (2) w dzierżawę na okres 10 lat K. Ł. działek nr (...). Gdyby tę datę przyjąć jako wspólną dla pozostałych działek, termin zasiedzenia względem nieruchomości nr (...) jeszcze nie upłynął. Zarówno rodzice wnioskodawcy, jak i sam wnioskodawca, nie mają żadnego tytułu prawnego do ww. nieruchomości. Tym samym posiadają je w złej wierze, a zatem okres zasiedzenia wynosi 30 lat.

Jedyną okolicznością, którą wykazał wnioskodawca, było posiadanie działki nr (...), czyli części nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w(...) IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...). Przy tym Sąd uznał, że wejście w posiadanie przedmiotowej nieruchomości nastąpiło przed dniem 8 września 2017 roku. W tym przypadku samoistność posiadania przez wnioskodawcę i jego żonę I. nieruchomości nr (...) nie budziła wątpliwości, albowiem w dalszym ciągu A. K. (1) korzysta z niej, jak właściciel – remontuje ją, ogradza, uprawia ogród, mieszka z założoną

przez siebie rodziną. Pomimo tego, że nieruchomość należała do Skarbu Państwa, Sąd doliczył okres posiadania przed 1 października 1990 roku i skrócił trzydziestoletni okres wymagany ustawą.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w pkt. I wyroku. W pkt. II. Sąd oddalił wniosek. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. nie dopatrując się w wyniku sprawy rozstrzygnięcia realizacji sprzecznych interesów wnioskodawcy i uczestników, prowadzących do kwalifikacji któregokolwiek z uczestników jako wygrywającego lub przegrywającego proces.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...);

4. kal. 14 dni

G., (...)